

Men saa kommer vi til det meget afgørende Spørgsmaal: Hvorledes skal Beslutning træffes om, hvem der maa henregnes til de Invalider, som har Krav paa den fulde Rente, og hvem der skal i den store Gruppe, hvor man maa nøjes med de 540 Kr.? Der ser jeg ikke rettere end, at den foreslaaede Afgørelsesmaade er ganske og aldeles ufor- enelig med enhver Art af Forsikringssystem. Den kunde maaske tænkes, selv om den vilde medføre store praktiske Vanskeligheder, hvis man arbejdede med et rent og klart Forsør- gelsessystem; men saa snart man gaar over til en Forsikringsordning, maa dog denne Fremgangsmaade ved Afgørelsen anses for ganske uforvarselig. Man gaar ud-fra, at alle de nuværende Invalider, som ønsker at blive betragtet som havende Ret til 800 Kr., skal indgive Ansøgning, og saa faar ingen af dem udover de 540 Kr., før Ansøgningens Skæbne er afgjort. Man tør vel nok regne med, at et meget klækkeligt Antal, vel nok et Flertal, vil indgive saadan Ansøgning, saa der vil blive overmaade mange Sager at behandle. Sagerne vil i første Række komme til Afgørelse i Kommunalbestyrer-erne. Det er en meget svær Afgørelse at staa overfor. Der er intet svært ved at sige: Vi skelner mellem dem, der har den fulde Invaliditet, og dem, der har under 66 pO. Der er intet svært ved at sige: De Folk, der har 90—95 pO.s Invaliditet, har Krav paa at regnes mellem dem, der har $\frac{2}{3}$ Invaliditet. Men at trække Grænsen mellem dem, der har 80—85 pO., og dem, der har 90—100 pO., det vil blive en overordentlig svær Opgave. Der gives imidlertid i en vis Henseende Kommunalbestyrererne en Paa- virkning med Hensyn til Karakteren af deres Afgørelser her. Den gives derigennem, at det siges til Kommunalbestyrererne: Hver eneste 260 Kr., som I tilkender en Invalid i jeres Kommune, skal I selv betale fuldt og helt. Det er et Beløb, som alene kommer paa Kommunernes Kappe, i dette tager Staten og Invalidforsikringsfonden ingen som helst Andel. Det er med andre Ord en Opfordring til Kommunalbestyrererne til at være saa tilbageholdende med Tilken- delsen som paa nogen Maade muligt.

Hvis nu vedkommende bagefter ikke er tilfredsstillt og klager, gaar Sagen til Af- gørelse hos Amtmanden, og i givet Tilfælde er det muligt at føre Sagen videre til Sund- hedsministeren, dog ikke, hvis Amtmanden godkender en Beslutning fra Kommunal- bestyrerens, som gaar Ansøgeren imod. Saa har det sit Forblivende ved den, og saa faar Sundhedsministeren intet med Sagen at gøre. Hvis derimod Amtmanden stiller

sig paa det andet Synspunkt, gaar Sagen til Ministeren. Det vil med andre Ord sige, at Afgørelsen af, hvem der i Henhold til Forsikringslovgivningen skal have Ret til det fulde Beløb, ligger først hos en Myndig- hed, der vælges efter politiske Hensyn, nemlig Kommunalbestyrerens, dernæst hos Amtmanden og endelig hos Sundheds- ministeren. Ingen kan være i Tvivl om, at der ved Bedømmelsen vil blive fulgt meget forskellige Stemninger i de forskellige Kom- muner, og jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at Bedømmelsen vil kunne skifte noget med de skiftende Sundhedsministre. Jeg er ikke helt overbevist om, at det ærede Medlem, der taler som Ordfører for det socialdemo- kratiske Parti, som Sundhedsminister vilde staa inde for alle de Afgørelser, der vil blive truffet af den nuværende Sundhedsminister. Jeg tror, at der her indføres et Moment af Vilkaarlighed, som man ikke paa nogen Maade kan have ved denne Art af Afgø- relser. Vi for vort Vedkommende er ikke uvillige til at forhandle om en Graduering under Hensyn til Invaliditetsgraden. Hvis man kan finde betryggende Former derfor, vilde jeg anse det for en Fordel, at noget saadant gennemførtes. Men Betingelsen derfor maa være, at man ved Afgørelsen har det samme retlige Grundlag som ved Afgørelsen af, hvorvidt der foreligger $\frac{2}{3}$ Invaliditet eller ikke, en retlig Afgørelse paa lægeligt Skøn som Grundlag. Det er den nødvendige Følge af, at vi her overhovedet har gennemført en Forsikring.

Derfor maa jeg anse dette Forslag, som det foreligger her fra Flertallets Side, for et meget forkasteligt Forslag, som jeg maa anbefale Tingets Medlemmer at stemme imod. Jeg føler mig overbevist om, at hvis det blev gennemført, vilde der blive en Strid, en Mangfoldighed af Klager i den kommende Tid, som vilde betyde et virke- ligt Virvar paa dette Omraade.

De samme Advarsler maa jeg gøre gældende med Hensyn til Ændringsfor- slaget til § 3. Det er et Ændringsforslag om, at man ved Bedømmelsen af Invalidi- tetsgraden som Udgangspunkt skal tage den Aldersklasse, som svarer til den Invalids Alder, hvis Forhold det i Øjeblikket gælder om at afgøre. Det ser tilsyneladende uskyl- digt ud, det er et Par smaa Ord, der er ind- føjet her, men efter den Redegørelse, der nu foreligger fra Invalidforsikrings- retten med Hensyn til dette Ændringsfor- slags praktiske Følger, tror jeg rigtignok, man maa sige, at det er af en meget vidt- rækkende Betydning, og at det vilde blive en Ulykke for overmaade mange Mennesker,